

Arrest

nr. 176 266 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat JANSSENS, die *loco* advocaat N. SEGERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2016 wordt ten aanzien van de verzoekster, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw⁽¹⁾ die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/ of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

■ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend verblijfsadres.

Betrokkene heeft verklaard dat haar zus is in België verblijft. Echter de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar zus kan zich begeven naar Honduras. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Honduras geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7 tweede lid, van dezelfde wet is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfadres.

Betrokkene heeft verklaard dat haar zus is in België verblijft. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt; immers haar zus kan zich begeven naar Honduras. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Honduras geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene heeft verklaard dat haar zus is in België verblijft. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt;

immers haar zus kan zich begeven naar Honduras. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Honduras geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking zal moeten gesteld worden van Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)"

1.2. Op 5 juli 2016 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met dit inreisverbod omdat:

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen vast of gekend verblijfadres.

Het is daarom dat en inreisverbod wordt opgelegd en daarom voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

■ *Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan.*

Betrokkene heeft verklaard dat haar zus is in België verblijft, Echter de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar zus kan zich begeven naar Honduras. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Honduras geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoekster zich met haar beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. L'ordre de quitter le territoire est pris en application des articles 7, al. 1er, 1° et 74/14, § 3, 1°, de la loi du 15 décembre 1980.

*L'article 74/14, de la loi du 15 décembre 1980 se lit comme suit :
«(...)» (nous soulignons).*

Conformément à cette disposition, la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans délai constitue une faculté dans le chef du Ministre ou son délégué et non une obligation.

Il lui appartient dès lors de motiver adéquatement sa décision en prenant en considération toutes les circonstances de la cause, dont il devait ou aurait dû avoir connaissance au moment de statuer, et que ces éléments ressortent de la motivation de la décision.

Il ressort en effet d'une jurisprudence constante de Votre Conseil que « l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur; afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet »².

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit en outre que « [l]ors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

2. En l'espèce, le seul motif invoqué par la partie adverse à l'appui de la première décision attaquée est l'existence d'un risque de fuite. La partie adverse précise que la requérante ne dispose pas d'adresse fixe ou connue sur le territoire et qu'elle ne s'est pas manifestée auprès des autorités belges.

Cette motivation est contraire aux éléments du dossier et insuffisante au regard de la loi et des circonstances portées à la connaissance de la partie adverse.

*3. L'article 1er, 11°, de la loi du 15 décembre 1980 définit le risque de fuite de la manière suivante :
« Le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet d'une procédure d'éloignement présente un risque actuel et réel de se soustraire aux autorités. Pour ce faire, le ministre ou son délégué se base sur des éléments objectifs et sérieux ».*

La loi belge ne définit toutefois aucun critère objectif permettant de considérer qu'il existe un risque de fuite.

Dans l'exposé des motifs, le législateur a énuméré un certain nombre d'exemples qui en eux-mêmes ou pris ensemble pourraient indiquer un risque de fuite, tels que la non exécution d'une mesure d'éloignement, le fait de demeurer sur le territoire au delà du délai octroyé par la décision d'éloignement, le non respect d'une interdiction d'entrée, du changement de lieu de résidence au cours du délai accordé pour quitter le territoire, etc.³.

*Dans son avis, le Conseil d'État s'est néanmoins montré critique sur ce point en considérant que :
« Dans la mesure où la reconnaissance d'un risque de fuite peut conduire au maintien de l'étranger ou à son assignation à résidence et donc impliquer une restriction de liberté, c'est au législateur qu'il appartient de définir les critères objectifs servant à déterminer s'il existe des raisons de penser qu'un ressortissant d'un pays tiers peut prendre la fuite. Or, l'article 3, 11°, en projet, ne transpose pas*

correctement l'article 3, point 7), de la directive 2008/115/CE, dès lors qu'il est en défaut de définir de tels critères, se contentant d'indiquer qu'il faut des "indices objectifs et sérieux". À cet égard, l'énumération de tels indices dans le commentaire de l'article 3 de l'avant-projet ne peut suffire »⁴ (nous soulignons).

Malgré l'avis du Conseil d'État, aucun critère objectif n'a été défini par le législateur.

Il convient dès lors d'interpréter les dispositions de la loi avec prudence et de vérifier, dans chaque cas d'espèce, si l'autorité administrative a procédé à un examen individuel en se fondant sur des éléments objectifs et sérieux, et que cet examen ressorte de la motivation de la décision attaquée.

4. À cet égard, la Cour de justice de l'Union européenne a jugé ce qui suit, dans un arrêt du 5 juin 2015, C-146/14 PPU :

« 66 Il importe de rappeler, premièrement, que la notion de risque de fuite est circonscrite à l'article 3, point 1, de la directive 2008/115, qui le définit comme le fait qu'il existe des raisons, dans un cas particulier et sur la base de critères objectifs définis par la loi, de penser qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet de procédures de retour peut prendre la fuite.

67 Deuxièmement; l'existence d'un tel risque de fuite est l'une des raisons expressément énumérées à l'article 15, paragraphe 1, de la directive 2008/115 comme justifiant le placement en rétention d'un ressortissant d'un pays tiers qui fait l'objet d'une procédure de retour, afin de préparer ce dernier ou de procéder à l'éloignement. Ainsi qu'il a été rappelé au point 61 du présent arrêt, cette disposition précise qu'une telle rétention peut uniquement avoir lieu lorsque d'autres mesures suffisantes, mais moins coercitives, ne peuvent être appliquées efficacement dans un cas particulier.

[...]

70 Par ailleurs, ainsi que la Cour l'a déjà constaté, toute appréciation concernant un risque de fuite doit se fonder sur un examen individuel du cas de l'intéressé (voir arrêt Sagor, CU430/11, EU:C:2012:777, point 41). En outre, conformément au considérant 6 de la directive 2008/115, les décisions prises en vertu de cette directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs ».

La Cour de justice de l'Union européenne a également jugé que « le respect du principe de proportionnalité doit être assuré au cours de toutes les étapes de la procédure de retour établie par ladite directive, y compris l'étape relative à la décision de retour, dans le cadre de laquelle l'État membre concerné doit se prononcer sur l'octroi d'un délai de départ volontaire au titre de l'article 7 de cette même directive »⁵.

5. En l'espèce, les deux seuls éléments invoqués par l'autorité administrative pour justifier le risque de fuite sont l'absence d'adresse fixe ou connue de la requérante sur le territoire et le fait que celle-ci ne se soit pas manifestée auprès des autorités belges.

Cette motivation ne rencontre toutefois pas les éléments de la cause puisque, comme exposé ci-dessus, la requérante avait renseigné lors de son contrôle administratif une adresse de résidence effective, dont l'autorité administrative avait connaissance avant de prendre sa décision.

L'acte de notification de l'annexe 13septies renseigne d'ailleurs l'adresse de résidence de la soeur de la requérante, domiciliée rue du Noyer 7 à 1000 Bruxelles, en précisant que cette dernière doit encore aller y chercher ses affaires.

Or, cette adresse ne ressort nullement de la motivation de la décision attaquée qui se borne à indiquer que la requérante n'a pas d'adresse fixe ou connue.

Cette motivation ne permet par ailleurs pas d'identifier si la seule circonstance que la requérante ne se soit pas manifestée auprès des autorités belges suffisait, aux yeux de la partie adverse, à établir l'existence d'un risque de fuite ou si c'est la combinaison de ce critère avec l'absence d'adresse fixe ou connue qui fondent la décision attaquée.

6. En toute hypothèse, cette motivation ne permet pas de vérifier si la partie adverse a respecté le principe de proportionnalité, en se fondant sur des éléments objectifs et sérieux, conformément à l'article 1er, 11°, de la loi du 15 décembre 1980, puisqu'elle n'a pas pris en compte un élément essentiel qui lui a été communiqué par la requérante avant de prendre sa décision.

7. Il ressort de ce qui précède que la motivation de l'ordre de quitter le territoire sans délai n'est pas adéquate et viole les articles et principes visés au moyen.

Le premier moyen est fondé."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen :

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 7, 74/14 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat er geen gebonden bevoegdheid bestaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De beslissing zou enkel gebaseerd zijn op grond van een risico tot onderduiken, terwijl zij wel een gekend adres zou hebben. De Belgische wetgeving zou niet voorzien in een definitie van 'risico op onderduiken'.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing enerzijds genomen werd op grond van de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Zij betwist dit niet. Anderzijds, om de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° te verantwoorden, werd in de bestreden beslissing gesteld wat volgt:

"Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres (...)."

Verzoekster betwist niet, ondanks het feit dat zij verklaard heeft reeds 4 jaren in België te verblijven, dat zij zich in al die tijd niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten en dat zij haar adres nooit heeft meegedeeld. Gelet op voorgaande is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat er een risico op onderduiken bestaat.

De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten is in rechte gesteund op een juridische grond uit de vreemdelingenwet, met name artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat het bestuur met miskennis van de materiële motiveringsplicht een risico op onderduiken heeft vastgesteld. Dit is een voldoende determinerend motief voor om op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Verzoeksters kritiek is voornamelijk gericht tegen de vrijheidsberovende maatregel, waaromtrent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, conform artikel 71 van de vreemdelingenwet geen bevoegdheid heeft.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster inmiddels in vrijheid werd gesteld en dat zij zelf gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is niet ernstig."

4.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)"

In artikel 1, 11°, van de Vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken als volgt omschreven:

"het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;"

Te dezen wordt met de bestreden beslissing aan de verzoekster geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat, nu zij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft.

De verzoekster werpt hier tegen op dat deze motivering niet strookt met de elementen van het dossier, nu zij tijdens de administratieve controle een effectief verblijfsadres heeft opgegeven, met name het adres waar haar zus woont, waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kennis had vóór het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Uit het "*Administratief verslag: illegaal verslag*", opgesteld door de politieambtenaar van de politiezone Leuven op 5 juli 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat de verzoekster verklaard heeft dat zij bij haar zus woont en dat het adres van haar zus in het verslag wordt vermeld. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, heeft de verzoekster haar verblijfsadres dus wel degelijk meegedeeld. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende hiervan dan ook op de hoogte te zijn bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Aldus vindt de motivering in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekster geen gekend verblijfsadres heeft geen steun in de stukken van het administratief dossier.

De omstandigheid dat de verzoekster reeds gedurende vier jaar in België verbleef zonder zich bij de bevoegde autoriteiten aan te melden, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze omstandigheid neemt immers niet weg dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing op de hoogte was of behoorde te zijn van het verblijfsadres van de verzoekster en volstaat *in casu* dan ook niet om te verantwoorden dat de verzoekster "*een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten*".

In zoverre de verwerende partij nog meent dat de kritiek van de verzoekster "*voornamelijk gericht (is) tegen de vrijheidsberovende maatregel, waaromtrent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, conform artikel 71 van de vreemdelingenwet geen bevoegdheid heeft*", wordt er op gewezen dat de kritiek van de verzoekster gericht is tegen de beslissing om haar geen termijn toe te staan om het grondgebied te verlaten en niet tegen de beslissing tot vasthouding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.2. Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer wordt de tweede bestreden beslissing mee vernietigd.

In deze beslissing wordt immers gesteld: "*(d)e beslissing tot verwijdering van (...) gaat gepaard met dit inreisverbod*".

Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

"§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (...);"

In casu ging het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 5 juli 2016 gepaard met het bestreden inreisverbod omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris had vastgesteld dat aan de verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu uit het voorgaande is gebleken dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 5 juli 2016, dat gepaard ging met het bestreden inreisverbod, dient te worden vernietigd, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid is het aangewezen om het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over het door de verzoekster aangevoerde tweede middel en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN